

Erik Rothenstein:

Treba zanechať staré myslenie

Saxofonista a klarinetista Erik Rothenstein je muzikantom otvorenej mysle. Na rozdiel od väčšiny jazzových kolegov „nezanevrel“ na „inú“ hudbu a popri rôznorodých jazzových projektoch hráva súčasnú klasickú hudbu, klezmer, flamenco i rock, prípadne – ako na svojom novom albume *Blázni z Chelmu* –, mnohé z týchto vplyvov prepája.

[foto: P. Španko]

Pripravil Peter MOTYČKA

■ **Podobne ako viacerí slovenskí jazzmani, aj vy ste študovali na Kunstuniversität Graz; pri pohľade späť, bol pre vás podstatnejší sumár vedomostí a prísun študijných materiálov alebo kontakty so spolužiakmi?**

Do Grazu som pôvodne išiel za vedomosťami a remeselnými zručnosťami, avšak postupne začali prevládať práve tie ďalšie aspekty. Dnes sa mnohé veci dajú vyhľadať na internete, existujú vynikajúce učebnice, nie je problém prihlásiť sa na workshop, kde sa v zrýchlenom tempe dozviete toľko, ako počas celého semestra na univerzite. Podľa mňa sa však oplatí stráviť na podobnej škole dlhší čas, pretože ste v neustálej konfrontácii so svojimi rovesníkmi i s pedagógom, ktorý na vás dohliada. Samozrejme, niekomu vyhovuje „samoštúdium“, ale pokiaľ vám ktosi opakovane vraví, že vám čosi stále nejde, minimálne sa nad sebou zamyslite.

■ **Graz je multikultúrnym priestorom na pomezí rakúskeho a balkánskeho sveta so značnou koncentráciou študentov zo Slovinska alebo Srbska. Už na vašom debute *Prater Menuet* sa objavili gitarista Dragan Tabaković, kontrabasista Milan Nikolić, bubeník Andjelko Stupar...**

Bez pobytu v Grazi by som tie skladby určite nenapísal takto. Práve tam som si uvedomil, že mám slovanskú dušu; samozrejme mám rád Viedeň, Rakúsko, ale vďaka spolužiakom z krajín bývalej Juhoslávie (volali sme ich ex-jugo) vo mne čosi výraznejšie zarezonovalo.

Bývali sme spolu na priváte, neustále počúvali ich hudbu, vnímal som spôsob ich života a zábavy, oslavovali sme srbské sviatky, a keďže v týchto krajinách vtedy vrcholila vojna, bolo to umocnené emóciami. Aj neskôr, keď som chodieval do Srbska hrať, som vnímal spriaznenosť a v Novom Sade som sa cítil podobne ako v Bratislave.

■ **Ako je možné, že v meste veľkom ako Košice funguje vyhľadávaná jazzová univerzita, klubový život, pôsobí tu orchester európskej úrovne Jazz Big Band Graz? Je to záležitosť štedrej podpory mesta a sponzorov?**

To je dobrá otázka: nie je to však len o podpore, ale o celkovom prístupe. V oblasti Grazu, ktorá bola britským sektorom, sa pomerne dlho zdržiavali americkí vojaci, a preto tam po vojne fungovali súbory hrávajúce Glenna Millera a swing. Skupina nadšencov vtedy presadila jazzovú školu, dokonca jeden zo zakladateľov Harry Neuwirth bol riaditeľom ešte počas môjho pobytu. Neuwirthovi sa prostredníctvom osobných kontaktov podarilo pritiahnúť špičkových pedagógov, napríklad pozval na workshop Leeho Konitz, a ten potom ostal uňho bývať ešte ďalší polrok. Je úžasné, pokiaľ máte riaditeľa, ktorý vie, kde je „sever“ a dokáže zohnať financie. Rakúsko je predsa len bohatšia krajina, v každej učebni bolo koncertné krídlo Yamaha alebo aspoň slušné pianino, nehovoriac o tom, že boli k dispozícii skúšobne, kde sme mohli večer do deviatej cvičiť.

Slovenská jazzová univerzita?

■ **O jazzové učilište sa už niekoľko rokov usiluje Matúš Jakabčí; aký by bol podľa vás ideálny model vzdelávacej jazzovej inštitúcie v našich reáliách?**

Myslím si, že v prvom rade to nie je otázka financií, ale, bohužiaľ, myslenia. Nechcem byť negatívny, ale nazdávam sa, že sa neustále potácame v kruhu. Uvediem príklad: Dušan Húščava mi pri nástupe na konzervatórium spomenul, že si ani neviem predstaviť, koľkí z jeho kolegov-pedagógov sú presvedčení, že saxofón nemá na tejto škole čo hľadať. Myslíte si, že sa po rokoch čosi zmenilo? Darma budeme do jazzového školstva „pumpovať“ peniaze, pokiaľ nezanecháme staré myslenie. Osobne by som začal od ZUŠ cez konzervatóriá a s vysokou školou by som počkal. V Bratislave by mala byť aspoň jedna ZUŠ, kde by sa vyučovala populárna hudba s jasným konceptom, pretože talentovaní mladí ľudia sa nemajú kam obrátiť. Stáva sa mi, že za mnou dajú začínajúci hudobníci, ale i konzervatoristi, aby som ich nasmeroval k improvizácii, pretože tento rozmer im na škole chýba. Práve tieto kurzy by im poskytli potrebnú nadstavbu.

■ **Jazzové vzdelávanie funguje čiastočne na niektorých konzervatóriách alebo na hudobnej akadémii v Banskej Štiavnici; nie je to však len plátanie dier?**

V tomto sme na Slovensku naozaj zmeškali vlak, pretože dnes sa záujemca univerzitného vzdelania v jazzovej oblasti môže rozhod-

núť pre Brno, Viedeň, Katovice, Graz... Všetky tieto školy sú relatívne blízko, majú tradíciu a renomé.

■ **Na letných jazzových dielňach, súťažnej prehliadke *Nové tváre slovenského jazzu* či *Pódiu mladých talentov* v rámci BJD sa počas posledných rokov objavilo množstvo zaujímavých hudobníkov, avšak na scéne sa z nich nepresadil takmer nikto. Prečo?**

Na Slovensku máme tri umelecké vysoké školy: pýtam sa, prečo je problém nájsť „dychárov“ na zostavenie jedného big bandu? Keď je Slovenská filharmónia na zájazde, musí Matúš Jakabčič prizývať do svojho súboru hostí z Rakúska alebo Česka. Hudobníci sa sťažujú na nedostatok príležitostí, na druhej strane nevieme obsadiť ansámbl z domácich zdrojov. Opakujem, že to nie je otázka financií, ale spôsobu myslenia. Máme tu výbornú individualitu, spomeniem mladého trubkára Lukáša Oravca alebo tenorsaxofonistu Martina Uhereka. Potrebovali by sme však aspoň desiatich „dychárov“ podobnej úrovne. Mladí sa nemajú kde naučiť remeslu. My sme ako konzervatoristi mali to šťastie, že sme mohli pravidelne hrať v Repete. Samozrejme, nebol to jazz, ale zato výborná škola ansámblového hrania a čítania z listu, o akej dnes môžu mladí len snívať.

■ **Na domácom trhu dlho chýbala saxofónová učebnica. Vaša nadžánrová *Progresívna škola hry na saxofóne* ponúka okrem cvičení aj množstvo návodov, ako riešiť dýchanie alebo improvizáciu. Čo bolo motívom k jej napísaniu?**

Hlavným impulzom bolo moje niekoľkoročné pôsobenie na ZUŠ a pátranie po učebných materiáloch. Stará Krtičkova učebnica saxofónovej hry je náročná a študenti ju odmietali, pretože ich tie nemelodické cvičenia v zložitých taktach nebavili. Zháňal som materiály na internete, neustále čosi kopíroval, neskôr som začal písať konkrétne pre jednotlivých študentov. Vtedy som si vpravil, prečo by som to mal takto robiť celý život; jednoduchšie bude napísať a skompletizovať vlastnú učebnicu. Nadžánrovosť vychádza z mojich vlastných skúseností, okrem remeselných základov som tam zaradil ľudové pesničky, aby deti vnímali vlastné korene. Moji žiaci zväčša chcú hrať ľudovky alebo populárnu hudbu – preto má učebnica appendix, ako cvičiť frázovanie, swing, latin, pop, rock. V každej kapitole sú rytmické cvičenia a pokiaľ na nich bude učiteľ bazírovať, veľmi deťom pomôžu. Problémom na ZUŠ býva nedostupnosť prednesových skladieb, a keďže som mal v tom období starších žiakov, trochu som to neodhadol a napísal ich ťažšie. Pokiaľ budem mať energiu, dopíšem ešte niekoľko jednoduchých prednesov pre deti.

■ **Pred niekoľkými rokmi ste s Nikolajom Nikitiňom rozbíhali sériu moderovaných koncertov mapujúcich históriu jazzu. Akú odozvu má projekt NikiStein? Chodia na nás naši študenti alebo žiaci konzervatória, hoci nikto z kapely nie je rodeným konferencierom a zdá sa mi, že hovorené vstupy po-**

slucháčov príliš nezaujímajú. Plusom projektu sú dôkladne pripravené aranžmány s napísaným trojhlasom, „kickami“, shout chorusmi, ndržíme sa klasického modelu téma – improvizácia – téma. Sami sa na tom učíme, keďže sme prechádzali od swingu a Duka Ellingtona (tam sme obaja s Nikolajom vytiahli klarinety) cez bebop, hardbop, modalitu až po groove a funky. Bohužiaľ, chýba tu jazzový klub, kde by takýto „edukačný“ program mohol raz mesačne zaznieť. Všetky doterajšie nádeje na pravidelný klubový jazz v Bratislave po čase zanikli, naposledy magistrát zrušil aj cyklus letných koncertov *Jazz pod vežou*.

Blázni z Chelmu

■ **Slovenskí jazzmani sa väčšinou snažia kopírovať americké mainstreamové vzory; na *Bláznoch z Chelmu* oceňujem badateľný rukopis a snahu na-**



Zľava M. Motýľ, E. Rothenstein, M. Ďurďina [foto: R. Baranovič]

chádzať stredoeurópske korene. Bolo vašou ideou prepojenie jazzu s klezmerom a world music?

Nebol v tom zámer a už vôbec som to nechcel robiť prvoplánovo. *Prater Menuet* vyšiel pred ôsmimi rokmi a pokiaľ chystám album po dlhom čase, doprajem si ten luxus a nahrám ho tak, ako sa mi páči. Mám výraznú bratislavskú, snáď až podkarpatskú identitu, preto z jazzu a hudby vôbec preberám prvky, ktoré sú mi blízke. Podobne som to

Aj ja som chcel pôvodne hrať ako Lee Konitz alebo Gerry Mulligan a chvíľu trvalo, kým som pochopil, že nemá význam len kopírovať.

čítal ešte predtým, než som odišiel do Grazu. Samozrejme, aj ja som prechádzal štádiom, keď som písal blues alebo rhythm changes, avšak uvedomil som si, že podobné kópie skladieb nebudú zaujímať nikoho, dokonca ani mňa samého.

■ **Prečo tak málo jazzových hudobníkov na Slovensku čerpá zo svojich koreňov?**

Darí sa to napríklad PaCoRa Triu, aj keď u nich to v istom zmysle „nakopol“ Moldavec Marcel Comendant. Nie každý má sklon k etnu a cit pre tieto veci; napokon, aj ja som chcel pôvodne hrať ako Lee Konitz alebo Gerry Mulligan a chvíľu trvalo, kým som pochopil, že nemá význam len kopírovať.

■ **Skvostný je výber spoluhráčov na albume – musím vyzdvihnúť srbského bubeníka Dušana Novakova. Duško má ten správny šmrnc, aký majú len balkánski hudobníci. Nepotreboval žiadne vysvetľovanie – niekoľkokrát si skladby vypočul a nahral ich vynikajúco! Je tromfovým esom nahrávky a do kapely zapadol fantasticky.**

■ **Prečo ste neprizvali jazzovú alebo klezmerovú speváčku, ale folkloristku Mirku Záhumenskú?**

Mirka do projektu výborne zapadla, keďže klezmer je ľudová hudba a ona sa vedela štýlovo prispôbiť. Pôvodne som počítal aj s rakúskou jazzovou speváčkou Alexandrou Schenkovou, s ktorou som spolupracoval na predošlom albume. Každá mala spievať štýlovo rôzne piesne, Mirka po slovensky a Alex jidiš a anglicky plus spoločný duet. Alex, bohužiaľ, dlhodobo ochorela, a tak spievala len Mirka.

■ **Nekonvenčne ste poňali aj dychovú sekciu – barytónsaxofón s bastrombónom a trúbkou je bizarná, aj keď farebne originálna kombinácia, ktorá sa nedávno objavila aj na debutovej nahrávke *Groove Brothers* či albume *Blue (Ž, ako Že blues)* Miloša Železnáka (zhodou okolností všetky tieto nahrávky zdobia mená Rothenstein a Motýľ). Ako ste obsadzovali „bláznovské“ sexteto?**

Okrem toho, že som chcel prizvať vynikajúcich hudobníkov, dbal som na to, aby si členovia kapely sadli ľudsky. S Maťom Ďurďinom hrám dlhé roky, jeho doménu je lyrickejšie hranie v nižších polohách, čosi na spôsob Cheta Bakera. Mišo Motýľ je po hudobnej stránke úžasný „frajer“, čiže s touto „lajnou“ sa mi hrá najlepšie. Na Slovensku si to málokto uvedomuje, ale Mišo je bastrombonista európskeho formátu a o to viac ma mrzí, keď v mnohých článkoch o slovenskom jazeze nájdete desiatky mien, ktoré s jazzom ako takým nemajú veľa spoločného, ale jeho meno tam nezaznie. Ideu *Bláznov* som v hlave nosil dlho, niektoré veci pôvodne vznikli pre big band Matúša Jakabčica, no rôzne okolnosti ma prinútili prearanžovať ich a nahráť s menším zoskupením. Skladby som písal „na telo“ konkrétnym ľuďom, napríklad pri *Gronamovi* som mal predstavu ťažkého kolosálneho zvuku, a preto tam spolu so mnou hrá v unisone bastrombón. Plánoval som modálnejší album a dlho som premýšľal, ako namiešať správny pomer jazzu, klezmeru a celkovej „otvorenosti“. V každej pesničke sú väčšie modálne plochy, čo napríklad nebolo celkom podľa vkusu Luboša Šrámka. Ako klavi-

→ rista vie ponúknuť znamenitý harmonický koncept, ale je proti jeho povahe „poslušne“ držať niekoľko taktov napríklad C7. (Smiech.) Pišta Bartuš je výborným kontrabasistom odchovaným na ľudovej hudbe a pri *Bláznoch* mi pomohol s mnohými vecami. Napríklad groove *Her nor, du schejn mejdele* som pôvodne napísal na 8 dób, no vďaka jeho nápadu sme z toho spravili 7. Kapela mu potom „ďakovala“, keďže nám to pri nahrávaní poriadne skomplikoval. (Smiech.)

označovať za „klasické“ alebo „jazzové“, radšej používajú pomenovanie „contemporary music“ alebo avantgardnejšie „klangorchester“ a stretávajú sa v nich hudobníci s rozličným backgroundom. Rád by som na základe toho experimentoval napríklad v big bande so sláčikovou sekciou, zaujímavým bol v tomto smere koncert pre jazzový súbor a symfonický orchester, ktorý zaznel na BHS 2010. Kompozície Egona Kráka a Matúša Jakabčica mali u poslucháčov výbor-

mojej éry sme chodievali do Nemecka, hrávali sme na festivaloch, ale aj na zábavách v pivných stanoch; tam sme mali obrovský úspech s Glenom Millerom, Countom Basieom. Hranie starého swingu, ktorý majú Nemci veľmi radi, mi na Slovensku chýba, pretože kultivuje kapelu a je výbornou školou.

■ **Ako jeden z mála domácich jazzmanov sa pravidelne venujete publicistike, napríklad aj na strán-**



Nahrávanie *Bláznov z Chelmu* [foto: R. Baranovič]

Židovský motív *H Stein C* je trochu inšpirovaný Masadou, ku ktorej ma priviedli Balkánci v Grazi; ich skladby tam transkribovali a hrali spolu s nahrávkou tak, že som skoro odpadol.

Barytónsaxofón a Bach

■ **Ktokoľvek vymenuje známejších alt- i tenorsaxofonistov, ale zástupcov ťažkopádneho barytónsaxofónu spomenú len fajnšmekri. Zriedkakedy nájdeme dokonalejšiu symbiózu medzi charakterom nástroja a povahou hudobníka, ako je to u vás...**

Máte pravdu, s barytónsaxofónom sme sa dokonale našli. (Smiech.) Ešte ako malý chlapec som si kúpil vo Východnom Nemecku platňu s bradatým chlapíkom na obálke; bol to Mulliganov album *Night Lights*, do ktorého som sa zamiloval. Na tomto nástroji mi je sympatické, že na ňom nemôžete hrať, ako vravia moji kamaráti, „plážový saxofón“. (Smiech.) Rovnako ešte nie je tak dokonale „objavený“ ako alt- alebo tenorsaxofón. Na altke zahráte takmer všetko, od Debussyho po smooth jazz, na barytón nevyznie veľa vecí dobre. Parádne znejú napríklad groovey, nenapodobiteľná je farba nástroja, majstri na ňom zvládajú nadrozahové tóny. Nedávno som objavil, že barytónu vynikajúco sadnú transkripcie z violončela, napríklad Bachove suity. Nechcem kriviť čelistom, ale na barytónsaxofóne to znie lepšie! S klaviristkou Zitou Slavičkovou plánujeme nahráť netradičný projekt: oslovil som mladých skladateľov Luciu Papanetovú a Luboša Bernátha, ktorí napíšu ku každej časti jednej Bachovej suity akoby náprotivok.

■ **So súčasnou hudbou ste mali kontakt ako člen Melos Ethos Ensemble. Bola to pre jazzmana dobrá skúsenosť?**

Samozrejme, pretože mi to rozšírilo obzor. Škoda, že väčšina súborov to dnes rieši skôr prepísaním saxofónového partu pre klarinet. Hranice sa postupne stierajú, mnohé ansámble sa prestali

nú odozvu. Nie je nič zlé na hudbe Duka Ellingtona alebo Thada Jonesa, to však dnes hrajú školské orchestre, napríklad v Grazi to bolo na slušnej úrovni.

■ **Pôsobili ste v „zabehnutom“ orchestri Gustava Broma aj v príležitostne zostavovanom československom ansámblu Matúša Jakabčica. Je možné porovnať spôsob práce v týchto big bandoch?**

Rozdiel je jednoznačne v lídroch. Maťo je špička, čo sa týka bigbandového remesla. Vynikajúco komponuje i aranžuje, najdôležitejší je však jeho ľudský prístup. Spomínam si, ako na nás apeloval, aby sme naozaj nemeškali na skúšky, lebo bude musieť byť na nás proti svojej vôli zlý. Panuje tam nesmierna pohoda a dobré vzťahy, hrajú sa tam nádherné, i keď náročné veci. Takto fungujúci medzinárodný big band je v istom zmysle raritou. Samozrejme, je ťažké byť manažérom a zároveň umeleckým šéfom orchestra, zvoliť skúšky, komponovať i aranžovať... Bolo by dobré súbor lepšie manažérsky podchytiť, skúsime hľadať nový model. Čo sa týka druhého orchestra – zakladateľa Gustava Broma som poznal len z rozprávania starších kolegov-spoluhráčov. Tvrdili, že to bol nesmierne charismatický človek, vynikajúco konferoval a čo bolo v tých časoch podstatné, vedel jednať s bolševikmi. Fero Karnok spomínal, že aj vedúcich kultúrnych inštitúcií a národných výborov „stavalo do pozoru“ ako malých chlapcov a vždy sa mu to prepieklo. Brom stále angažoval vynikajúcich muzikantov, ku ktorým mal ľudský prístup: dnes si ani len nedokážeme predstaviť, že keď niekoho vyhodil z orchestra, zohnal mu miesto inde. Vzťahy v tom súbore sú momentálne iné a rozpor s lídrom Vladom Valovičom som odtiaľ odišiel. Mám tú hudbu naozaj rád a človek by si podľa mňa mal dopriať luxus, aby sa cítil v kapele dobre a nechodieval tam len kvôli peniazom. Držím im však palce, je to dobrý orchester a darí sa mu doma i v zahraničí. Za

kach Hudobného života. Reflexia hudobníka, ktorý dokonale pozná problematiku „zvnútra“, býva na rozdiel od Slovenska v zahraničí bežnou praxou.

Robím to ako hobby, pri ktorom sa naučím nové veci a staré si musím usporiadať. Neraz som vďaka tomu navštívil podujatia, na ktoré by som sa sám nevybral, napríklad festival Inntöne v Rakúsku. Stojí to, samozrejme dosť energie, na druhej strane ma táto práca teší. Mienkotvorné médiá na Slovensku sa venujú hudbe amatérsky, mnohé texty sú všeobecné a oproti tomu, ako podrobne sledujú politické kauzy alebo šport, idú kultúrne veci po povrchu. Aj z toho vyplynul akýsi impulz, že netreba len nadávať, ale priložiť ruku k dielu. ✕

Saxofonista a aranžér **Erik ROTHENSTEIN** (1973) je absolventom Konzervatória v Bratislave a jazzového oddelenia Kunstuniversität Graz, kde sa okrem barytónsaxofónovej hry venoval aj kompozícii a aranžovaniu. Vede vlastné kvinteto a etno projekt Duduk, je členom zoskupenia NikiStein, CZ-SK Big Bandu Matúša Jakabčica, spolupracovníkom flamencového gitaristu Flaca de Nerju, hrával v Pressburger Klezmer Band, Big Bande Gustava Broma, Melos Ethos Ensemble. Vydal albumy *Prater Menuet* (Hudobné centrum 2005) a *Blázní z Chelmu* (Real Music House 2012), je autorom *Progresívnej školy hry na saxofóne* (Hudobné centrum 2012).

sk **jazz**.sk
Tvoje Jazzovinky

Jazzová stanica Českého rozhlasu

Od marca začne v digitálnych sieťach vysielat' nová stanica Český rozhlas Jazz, historicky prvá jazzová stanica v českom éteri.

Projekt vedený dramaturgom a redaktorom Petrom Vidomusom (od roku 2004 je editorom jazzových rubriík mesačníka Harmonie) nadväzuje na internetové jazzové vysielanie, ktoré Český rozhlas spustil pod názvom Euro Jazz na svojom internetovom portáli už pred dvoma rokmi. „Je to obdoba našej digitálnej stanice D-Dur, ale pre jazzových fanúšikov,“ upresňuje Vidomus. „Tým chceme ponúknuť väčšiu dávku jazzu ako doteraz, navyše vo vysokej kvalite zvuku.“ K najzaujímavejším programovým blokom doterajšej podoby Euro Jazzu patrila rubrika *Album týždňa*. Redakcia v nej upriamovala pozornosť na mimoriadne nahrávky a okrem zasvätené komentovaných zvukových ukážok na webcaste rozhlasu získal vybraný album v danom týždni výdatnejšiu rotáciu vo vysielaní. Vo februári tak Euro Jazz napríklad predstavil očakávaný debut amerického kvarteta poľského „harcovníka“ Tomasza Stańka či nastupujúceho hrdinu gypsyjazzovej komunity, huslistu Timba Mehrsteina. Objavné projekty rozšírili záujemcom poznanie i obzory; osobne ma prekvapila pocta legende King Crimson od nekonvenčného francúzskeho kornetistu Médérica Colignona (*À la recherche du Roi Frippé*, Just Looking Productions 2012), ťažkotonážne groovey mainstreamového saxofonistu Donnyho McCaslina (*Casting for Gravity*, Greenleaf Music 2012) či dvojica nahrávok po-

zoruhodného nórskeho klaviristu Helgeho Lie-na (*Kattenslager/Natsukashii*, Ozella Music 2012). K mnohým jazzovým „chufovkám“ by sa záujemca sotva dostal na domácich fórach... Zo slovenskej jazzovej produkcie bol venovaný priestor výnimočnému albumu vokalistu Grzegorza Karnasa (album poľského umelca vyšiel pod krídlami košického vydavateľstva Hevhetia) či debutu *1st Touch* gitaristu Michala Bugalu (Hudobný fond 2011). Bugalov newyorský projekt sa pred dvoma rokmi stal zástupcom *Slovenského týždne na Euro Jazzu*. Počas „tematického špeciálu“ reflektujúceho jazzovú scénu



ská vlna: Slovensko (nedeľa 12.00–12.30), k ďalším zaujímavým rubrikám stanice Český rozhlas Jazz bude patriť *Rozhovor mesiaca*, *Jazzové novinky* s aktuálnymi tipmi na koncerty i albumy, ako aj *Fokus* tematicky zameraný na jazzové žánre (free jazz, nu-jazz, jazzrock, bop a i.). „Napriek všetkým problémom sa českému jazzu v posledných rokoch darí,“ konštatuje dramaturg Petr Vidomus. „Na vysokých školách vznikli dve jazzové katedry, mladá generácia absorbuje inšpirácie v zahraničí, vychádza podstatne viac jazzových albumov ako predtým. Média však tento trend nereflektujú.“

Pre úplnosť treba dodať, že nielen Český rozhlas rozširuje svoje jazzové portfólio. Okrem tradičných pravidelných relácií na Rádiu Devín (*Jazzový klub Rádía Devín*, *Jazzovinky*) pribudla od februára relácia *Exkluzív-*

Jazz
Český rozhlas

v jednotlivých krajinách boli okrem rozhovoru s Bugalom predstavené ďalšie slovenské jazzové albumy (*Hodina evropského jazzu*), CZ/SK Big Band Matúša Jakabčica (*Big Band Panoráma Jana Hály*), v rámci relácie *Jazz Club* zaznel album *Peter Lipa Live in Akropolis Prague* a bandlíder Vlado Valovič rozprával o histórii i súčasnosti jazzu na Slovensku. Slovenskému jazzu bude v novej štruktúre venovaný pravidelný týždenný blok *Evrop-*

ne z európskych jazzových pódii, v ktorej Patrick Španko a Jozef Brisuda každý pondelok (17.35–18.30) uvádzajú v rámci výmennej siete European Broadcasting Union koncerty z európskych festivalov (Montreux Jazz Festival, Jazz Baltica, Inntöne Jazzfestival, ELB-JAZZ Hamburg, Jazzfest Willisau, Jazzfestival Saalfelden).

Peter MOTYČKA

5P



[foto: V. Hank]

trombonistu

Michala Motýl'a



Ako tínedžera ma oslovil Pat Metheny Group s albumom *Offramp* (ECM 1982), na ktorom tento gitarový virtuóz očaril svojou melodiou. Nekončiace melódie v sólach bez

potreby predvádzať technickú ekvilibristiku a silná pokora k hudbe.



Dodnes sa mi veľmi páči projekt *Word of Mouth* Jaca Pastoriusa (Warner Bros. 1981), jeho žánrová bezhraničnosť a schopnosť v aranžmánoch dokonale využiť nástrojové farby v rôznych regis-

troch. Nikdy predtým som nepočul takého virtuóza na ústnej harmonike ako Tootsa Thielemansa. Tento album vo mne vzbudil túžbu po aranžovaní, s čím sa trápim dodnes...



1998) trombonistu Johna Fedchocka & New York

Pretože ma aranžovanie stále láka, mám rád dvojicu albumov *Rush Hour* (Blue Note 1995) od Joa Lovana (aranžmány a dirigovanie Gunther Schuller) a *On the Edge* (Reservoir



Big Band. Tiež milujem **New York Voices**, najmä album *A Day Like This* (MCG 2007).

Je ťažké vybrať len 5 albumov, pretože každé nové CD, ktoré človeka osloví, ho posunie na obzore vnímania hudby ďalej, a to je na tom to „pravé orechové“. Hoci sa živím hraním v Slovenskej filharmónii, moje srdce inklinuje viac k jazzu. Vážnu hudbu mám veľmi rád, nie však ľudí, čo ju zaznávajú.



Čo sa týka môjho nástroja, neskonale obdivujem Kanáďana menom **Bob McCasney** a všetky jeho albumy. Neviem si predstaviť dokonalejšiu hru na trombone.

(mot)